

Sport 01.08.

Evenimentul zilei, Miercuri, 1 august 2018

Cristiana și Diana, singurele românce care îmblânzesc bolizii de raliuri

Nimic din înfățișare lor nu trădează pasiunea masculină ce le unește: cursele auto, o competiție dură care, după 3 ani de competiții interne, le-a adus în față unei provocări uriașe: raliul internațional de tradiție din Bulgaria Rally Sliven, pe care l-au terminat pe poziția 25

Emil Simionescu
emil.simionescu@evgroup.ro

Pe Cristiana Oprea și Diana Hațegan, româncele care au luat startul, vineri, într-o dintre cele mai spectaculoase competiții de raliuri din Bulgaria, Rally Sliven (aveau să ocupe locul 25), le-am întâlnit zilele trecute la o terasă din multele care împânzesc Bulevardul Magheru. Se relaxau în fața unei cafele după o zi în care au alergat care-ncoate pentru a pune la punct ultimele detaliu înaintea plecării. „Am făcut ultimele cumpărături și am pus la punct amănuntele legate de cursa care ne așteaptă”, mă lămuște, zâmbind, Cristiana, pilotul de 27 de ani al echipei românești feminin care a participat la un raliu internațional în ultimii 50 de ani

Mama, primul șef de bord

Avea doar 15 ani când s-a urcat pentru prima oară la volanul unei mașini. De lau carnetul avea să-l ia, însă, de abia peste 3 ani, atunci când împlinise vîrstă majoratului. „Mama este cea care s-a ținut de capul meu să învăț să conduc. A fost și continuă să fie un șef de bord exigent”, îmi mărturisește. Pasiunea pentru automobilism a simțit-o dându-i gheș încă din copilarie. „Devorasem o grămadă de cărți despre sportul

pe patru roți și, deși este unul dedicat bărbătilor, perspectiva de a sta într-o zi pe scaunul pilotului în plină cursă auto, îmi surâdea”.

Copilot al unui campion național

Debutul în ale raliului și l-a făcut însă din postura copilotului. „Aveam 24 de ani și întraserem deja în echipa lui George Grigorescu (fost campion național de raliuri în anii 1992, 1995 și 1996, n.red.), unul dintre cei mai apreciați piloti din România. El este, de altfel, și mentorul meu căruia îl dordez, în foarte mare parte, succesorul acum”, povestește Cristiana. Primul concurs de raliu la care a participat, alături de Grigorescu, a fost cel de la Brașov, din vară lui 2015. „Mi-a plăcut la nebunie. Este o competiție dură care îți ri-

dică adrenalina și te face să te simți zeu, pentru că deții controlul. La 190 km pe oră, ești doar tu, mașina și asfaltul”, a mai adăugat ea.

Imediat după experiența trăită, umăr lângă umărul lui Grigorescu, Cristiana a făcut pașul cel mare, spre pilotaj.

„L-am rugat pe George să mă inițieze și, din 2016, am luat startul în mai multe competiții de gen, într-una din ele, la Sibiu în 2016, având-o co-pilot chiar pe Diana Hațegan, actuala mea parteneră”, îmi spune Tânără care a absolvit Facultatea de Arhitectură și Urbanism.

Cu 190 kilometri la oră după „dictare”

„În 2016, am cunoscut-o pe Cristiana, la o cursă de raliuri. Ca și mine, făcea parte din

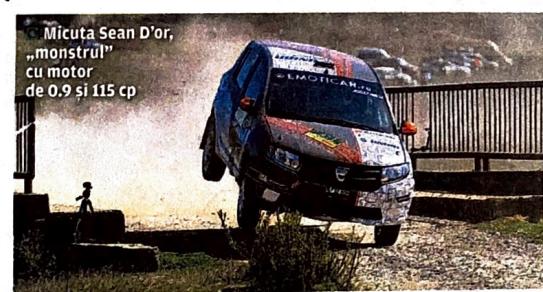
echipa lui George Grigorescu. Ne-am împrietenit repede și am ajuns, în scurt timp, nedespărțite.

Câteva luni mai târziu, devenisem oficial copilotul ei într-o primă cursă de raliu desfășurată la Sibiu. Își amintesțe Diana, clujeană responsabilă cu „dictarea”. „E un termen din raliu, mă lămuște. Adică 11 „dictie”. Instrucțiuni legate de traseu pilotului. Am o hartă la indemnată pe care o analizez în permanentă și îi comunic ce trebuie să facă în timp ce șoafează. În termenii unui cod al cifrelor ștui doar de noi. De pildă, îl zic „500, 1, 250, ...”, ceea ce înseamnă că, peste jumătate de kilometru urmează o curbă ac de păr, iar peste alt sfert de kilometru, una în unghi de 90 de grade”, mă dăscălește Diana.

Un Sandero, din Odorhei Secuiesc, cu pedigree francezesc

Pilotajul nu este o joacă de copii. Îți trebuie concentrare, forță interioară, curaj și... mașină. „Pe primul plan se află, categoric, mașina. Trebuie să ai una puternică pentru a face față probelor de foc din concursuri”, îmi explică Cristiana. Vine rândul să îmi vorbească despre micuța Sean D'or, Dacia Sandero, cu motor de 0.9 și 115 cp. „Am cumpărat-o din Odorhei Secuiesc. Avea 11.000 de kilometri la bord și era de fabricație franceză. Evident că am modificat-o, transformând-o într-un bolid de curse; am scos scaunele din spate, iar pe cele din față le-am asigurat cu o cușcă specială, de securitate, realizată din oțel carbon”, mă lămuște. Cât privește numele micuțului bolid, îmi mărturisește răzând că nimic nu putea fi mai nimerit decât Sean D'or. „E un joc de cuvinte, de la Sandero, a cărui traducere sună ceva de genul „Aurit de aur”; o

măsinuță specială, de poveste”, îmi spune, dezvăluindu-mi și suma de bani pe care a plătit-o în 2015 pentru a o achiziționa: 3.500 de euro.

Investiție de 30.000 de euro

Pentru că tot veni vorba despre costul inițial al mașinii la volanul căreia au concurat în raliul din Bulgaria, Cristiana mă lămuște și cu privire la investiția deloc mică necesară pen-

tru a ajunge în marile circuite. „Am cheltuit până acum vreo 30.000 de euro. Practic, tot ce am câștigat de pe urma graficii pe calculator, principal mea îndeletnicire. Plata tehnicenilor și doar un aspect. Gândesc-te că, la fiecare cursă în partea, tocmai între 4 și 6 anvelope, iar costul uneia ajunge până la 200 de euro, ceea ce înseamnă 1.200 euro pentru fiecare etapă a unui concurs”, mă pune ea în temă.

Tipam ca nebuna la fiecare viraj strâns

„Anul trecut la Sibiu am derapat chiar în mijlocul unui sat și am lovit un cap de pod. Nu am fost atentă și nici nu aveam „în dictare”, atenție pe frână!”. Am frânat brusc, am plecat cu spatele și ne-am învărtit ca un titrile. Am sfârșit cu bară din fată făcută zob într-un cap de pod, la o palmă de spectator!”, își amintesc Cristiana despre una din peripetiiile scânteiai propriu, trăită în timpul curselor de raliu. „Haios e ceea ce a urmat. Izbitura puternică mi-a spart complet pompa de servu și am rămas fără eam următoarele trei probe speciale. Eh, și Diana nu pricepea și pace de ce tipam eu ca din gură de șarpe la fiecare viraj foarte strâns pentru că mi-ea foarte greu să intorc. Tot drumul până la linia de finnish am tipat ca nebuna”, sfârșește Cristiana printre cascade de râs.

Suspendate pe o tulumbă la 50 de centimetri de sol

„Mi s-a mai întâmplat una haoasă tare la Iași, în raliul de anul trecut. Am făcut o greșeală de pilotaj și în primul minut, din chiar prima probă, am nimerit în boschetă, direct pe un fel de tulumbă la vreo 50 de centimetri de sol. Mașina rămăsese practic suspendată deasupra solului, iar nouă, ușurile amândouă, ne era imposibil să repunem mașina pe roți. Ne-a bătălit minute bune în mașină de ziceam că a dat strechea în noi. Degeaba. Mașina tot suspendată rămânea”, îmi povesteste răzând, adăgând că, în cele din urmă, norocul a venit de la public. „Au sărit vreo, trei, patru flăcăi și ne-au dat jos de pe tulumbă”, mai spune ea.